
JOSÉ VRIENS
Roman
NIET MINDER

NIET MINDER

José Vriens

Niet minder

Uitgeverij Zomer & Keuning

Eerder verschenen van José Vriens bij Uitgeverij Zomer & Keuning o.a.

Vergeten
Gestolen tijd
Verblind
Nooit meer
Chinagirl

ISBN 9789401907316
ISBN e-book 9789401907323
NUR 344

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design
Auteursfoto Marcel Rob

www.josevriens.nl
www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

1

'Juf!' klonk het enthousiast uit vele kelen om Kim heen.

Met een lach op haar gezicht begroette ze de leerlingen die ze vorig jaar in haar groep had gehad of die al veel verder waren. Het was ieder nieuw schooljaar weer een vrolijk weerzien na de zomervakantie.

De meeste snoetjes hadden een gezond bruin kleurtje. Vanwege het lekkere weer droegen velen een korte broek of rok, en truitjes met korte mouwen. Vrijwel allemaal waren ze zonder jas naar school gekomen.

Die eerste schooldag brachten nog veel ouders hun kroost samen naar school, zodat ze de vaders en moeders ook eens bij elkaar zag. Hulpouders begroetten elkaar en praatten bij over de afgelopen zes weken.

De eerste dag na de zomervakantie vond Kim het leukst. Iedereen kwam dan fris de school binnen. Problemen en kleine irritaties van het vorige jaar waren vergeten of opgelost. Bij de meeste kinderen en leerkrachten in elk geval. Een nieuwe start met nieuwe kansen. Kinderen die het afgelopen schooljaar niet zo goed hadden afgesloten, kregen een nieuwe kans om te laten zien wat ze konden.

'Kim. Je ziet er goed uit,' begon Froukje, de moeder van Job.

'Dank je, jij ook. Heb je een goede vakantie gehad?'

Froukje was een hulpmoeder die al enkele jaren meedraaide op school. Dan weer was ze leesmoeder, dan hielp ze met computerles. Tijdens bijzondere dagen was ze er altijd om een handje toe te steken. Op Froukje deed je nooit tevergeefs een beroep, wist Kim. Ze was ook een vrouw die zich niet veel aantrok van wat anderen van haar dachten. Je kon haar uittekenen in een spijkerbroek die een paar maten te groot was, met een oversized shirt eroverheen. Haar lange lichtbruine haar, dat wild krulde, hing vrijwel altijd los over haar schouders. Haar blauwe ogen keken Kim nu belangstellend aan.

'Jawel hoor,' zei Froukje met een glimlach. 'Het voordeel van familie in Friesland is dat je altijd wel een logeerplek kunt vinden aan de andere kant van het land. Een andere omgeving doet wonderen. Job heeft zich in ieder geval prima vermaakt. En hij is met zijn vader en diens nieuwe vriendin naar Spanje geweest. Een geweldige ervaring voor hem.'

Een vakantie die zijn moeder hem niet kon geven. Kim wist dat Froukje van een bijstandsuitkering leefde. Ze was met haar man vanuit

Friesland hierheen verhuisd vanwege zijn werk, maar na de scheiding was ze gebleven. Vooral omwille van Job die hier was geboren en hier zijn vriendjes had.

'Zou je nooit terug willen naar je geboorteplaats?' vroeg Kim.

'Absoluut niet. Het is leuk voor een korte vakantie, maar daar heb ik niks buiten mijn familie. Er is niet eens werk te vinden in dat dorp. Ik zou dan al naar een grotere plaats moeten verhuizen om werk en een woning te vinden. Nee hoor, laat mij maar lekker hier blijven. Ik heb hier een grote vriendenkring op wie ik altijd kan terugvallen. Bovendien wil Job hier niet weg. Dat zegt toch al genoeg?'

Kim knikte begrijpend. Job was het enige kind van Froukje. Haar hele wereld draaide om hem sinds ze met hun tweetjes waren.

Het werd ondertussen drukker op het schoolplein. Freek, de directeur, stond al op een verhoging om boven iedereen uit te kunnen komen. Hij poetste zijn bril nog een keer voordat hij zijn aandacht op de menigte voor hem richtte. Zoals ieder jaar verwelkomde hij de nieuwe en oude leerlingen, hun ouders en de leerkrachten. Daarna hield hij een kort praatje over de doelstelling van de school.

Vaste prik zodat Kim niet eens meer hoefde te luisteren om te weten wat er nu kwam. Zijn jaarlijkse peptalk was niet echt verrassend meer. Haar ogen gingen over de kinderen en hun ouders die belangstellend luisterden. Op de oudere kinderen na. Voor hen had dit praatje ook niets nieuws meer. Ze fluisterden met elkaar en onderling werden de mobieltjes bewonderd. Nieuwe filmpjes, foto's, spelletjes; allemaal veel belangrijker dan het saaie verhaal van de directeur.

Nu mochten ze hun mobieltjes nog bij zich houden, maar over een paar minuten, als iedereen naar de klas ging, moesten die worden uitgezet en weggestopt. Gebruik in de klas betekende dat het telefoontje een enkele reis maakte naar het bureau van de leerkracht en daar minstens een week bleef liggen. Geen mobieltjes in de klas en eigenlijk ook niet op het schoolplein. Het advies om ze thuis te laten, werd helaas maar door een enkeling opgevolgd. De school was dan ook niet aansprakelijk voor schade of verlies.

Kim herkende enkele leerlingen die dit jaar bij haar in de groep zouden komen. Ze gaf al enkele jaren les aan groep 3, daar voelde ze zich het beste thuis. Soms maakte ze een uitstapje naar een hogere groep als dat nodig was vanwege de herindeling van de klassen, maar groep 3 had

ze het liefst. Heerlijk vond ze het om de jonge kinderen te leren schrijven en vooral om hun bij te brengen dat lezen ontzettend leuk was.

'Kim, ik heb je gisteren gemist tijdens het inkoopuurtje.' Een vrouw van haar eigen leeftijd kwam bij haar staan. Het lange, donkerblonde haar viel als een gouden waterval over haar schouders.

Om jaloers op te worden. Automatisch ging Kims hand naar haar eigen korte, donkere kapsel. 'Dat is jammer, Eline. Ik was er wel, hoor. Wat vervelend dat ik jullie ben misgelopen. Er was een ongelukje gebeurd in groep 2 waar ik even bij moest assisteren. Het broertje van Samira was iets te enthousiast en viel met zijn stoel. Gelukkig was het niet al te ernstig.' Kim bukte zich iets om een blond jongetje te begroeten. Stijn kwam dit jaar bij haar in de groep. 'Hoi Stijn, ken je me nog? Ik ben juffrouw Kim. Je zus Maaike zat ook bij mij in de groep.'

Het jochie knikte ijverig. Kim had zijn moeder leren kennen als iemand die het beste voor haar kinderen eiste — wat uiteraard mocht — en daarin behoorlijk ver ging. Ze was niet iemand die zich de kaas van het brood liet pikken.

'Mijn man ken je misschien nog wel,' ging Eline verder. 'Maikel, dit is juffrouw Kim. Stijn zal het vast en zeker heel erg naar zijn zin hebben bij haar.'

'Daar twijfel ik niet aan. Maikel Verbraak.' Hij stak haar zijn hand toe. 'Volgens mij hebben we nog niet eerder kennisgemaakt. Toen Maaike bij jou in de klas zat, ben ik niet mee geweest naar de ouderavonden. Ik werk in ploegendienst,' gaf hij als verklaring.

Ze knikte begrijpend. 'Kim Simons.' Zij kon zich evenmin herinneren hem al eerder te hebben gezien, dat had ze dan vast nog wel geweten. Maikel Verbraak was namelijk geen man die je snel vergat. Lang, breed in de schouders, kort blond haar dat door de zomerzon vast nog een tintje lichter was geworden. Zijn huid was gebruind, wat nog eens extra geaccentueerd werd door het witte shirt dat hij droeg. Een paar felblauwe ogen keken haar lachend aan.

Sommige vrouwen hadden echt alles: mooi, lang blond haar, schitterende kinderen. En een man waar ze wel een beschuitje mee wilde eten, ging het door Kim heen.

'We zullen elkaar dit jaar wel vaker zien nu Eline werkt,' ging Maikel verder, 'want dan breng en haal ik de kinderen.'

'Dat zullen ze vast leuk vinden.' En al die moeders die hun ogen de

kost gaven op het schoolplein, op zoek naar een leuke man. Maikel Verbraak kreeg het beslist druk om al die vrouwen van zijn lijf te houden. Er waren alleenstaande moeders bij die absoluut geen schaamte kenden als het erom ging een man te versieren, zelfs niet als die van een andere vrouw was. In de jaren dat Kim hier werkte, had ze op dat gebied al heel wat meegemaakt in en rond de school. Een soap was er niets bij.

Freek was klaar met zijn speech. Een kort applaus klonk. Van de leerkrachten werd nu verwacht dat ze naar hun klaslokaal gingen om de kinderen te ontvangen en ze hun plaats te wijzen. Zo ook Kim.

'Ga je met mij mee naar de klas, Stijn?' vroeg ze aan het jochie en ze stak haar hand naar hem uit.

'Mogen we nog mee naar binnen?' vroeg Eline.

Kim glimlachte en schudde haar hoofd. 'Niet meer in groep 3. Stijn komt niet voor het eerst en kent de weg en de meeste kinderen in de groep al.'

'Jammer, ik had graag gezien waar hij komt te zitten.' Eline bukte zich naar haar zoontje en legde haar handen op zijn schouders. 'Papa en mama gaan weer naar huis. Veel plezier vandaag en goed naar juf Kim luisteren. Dag, grote jongen van me.' Ze kuste hem op zijn wang voordat ze hem liet gaan.

Met Stijn aan de hand ging Kim naar haar eigen klas. Zijn zusje liep vrolijk kwebbelend voor hen uit met een paar klasgenootjes. Zij had geen aandacht meer voor haar ouders. Onderweg sloten meer kinderen zich bij Kim en Stijn aan, zodat ze meteen een aantal van haar leerlingen om zich heen had verzameld.

Aan het einde van die eerste schooldag was het energiepeil bij Kim een flink stuk gedaald. Zo'n eerste dag was leuk en spannend, maar vergde ook veel van haar. De meeste kinderen moesten weer het ritme van luisteren, stilzitten en rustig werken te pakken zien te krijgen, wat lang niet voor iedereen even gemakkelijk was.

Ook voor Kim was het even aftasten wat voor leerlingen ze dit jaar in de groep had. Wie waren de deugnieten, wie de lieverdjes? Welk kind had wat extra aandacht nodig om niet ondergesneeuwd te worden door de rest? Dat wist je niet na één dag al.

In de lerarenkamer waren er meer die datzelfde gevoel hadden. Kim vulde een kop met koffie uit de grote thermoskan en luisterde naar de

verhalen die over en weer gingen. Er waren een paar kinderen die voor het eerst hier op school kwamen. Wie had de rebel van vorig jaar in de groep en hoe was hij die eerste schooldag geweest? Dat was vaak tekenend voor de rest van het jaar. Meteen de juiste toon te pakken krijgen en dat veeleisende gedrag de kop indrukken, lukte lang niet iedereen.

'Heb je een leuke klas?' wilde Jackie, de juf van groep 5, weten.

'Ja hoor, best wel,' antwoordde Kim. 'Er zitten altijd een paar kinderen bij die net wat meer aanwezig zijn dan de rest, maar ik heb niet het idee dat het een probleem hoeft te worden. En jij?'

'Van hetzelfde laken een pak. Het viel me reuze mee vandaag. Wat mij betreft mag het hele schooljaar zo worden.' Jackie was halverwege de veertig, een korte stevige vrouw die haar klas meestal strak in de hand wist te houden. Ze werkte drie dagen in de week. De laatste twee dagen nam collega Mariël de klas over.

'Heb je nog een leuke kerel opgedaan tijdens je vakantie?' vroeg Jackie met een lach op haar gezicht. 'Ik heb je vorige week niet gezien. We hebben helemaal niet bij kunnen praten over de vakantie.'

Een week voor het begin van het schooljaar waren de meeste leerkrachten al op school om hun klas in orde te maken. Jackie had ze inderdaad gemist. Kim haalde haar schouders op. 'Genoeg leuke kerels gezien, zelfs een die belangstelling had. Een leuke Griek in het hotel waar ik zat. Maar je weet hoe dat gaat: uit het oog, uit het hart.'

'Jammer, je had hem mee moeten nemen.'

Kim keek bedenkelijk. 'Volgens mij wilde hij dat ook wel. Maar ik voel er weinig voor om een man in huis te nemen die ik nauwelijks ken en die bovendien verwacht onderhouden te worden.'

'Dat soort types kun je inderdaad missen als kiespijn,' vond Jackie. 'Onze Sas had ook een vakantievriendje opgedaan op Texel. Tranen met tuiten toen we terug naar huis moesten, maar volgens mij volgen ze elkaar op Facebook en appen ze constant. Lang leve de moderne techniek! Jij vindt de ware nog wel een keer.'

Daar ging Kim ook van uit. Tot nu toe leek ze alleen maar foute mannen aan te trekken. Joep had haar bedrogen met een ander. Keswin bleek zijn geld liever in het criminele circuit te verdienen dan op een eerlijke manier. En haar eerste vriendje, Lex, was veel te jaloers en bezitterig gebleken en had haar zelfs nog maanden na het verbreken van hun relatie gestalkt.

In Griekenland was het niet meer dan een flirt geweest, zoals hij dat waarschijnlijk deed met alle jonge vrouwen die alleen waren. Vakantieliefdes waren niet aan haar besteed, daar was Kim veel te nuchter voor.

Nadat Kim nog het een en ander had opgezocht en klaargezet voor de volgende dag, ging ze naar huis. Ze woonde op loopafstand van school in dezelfde wijk. Dit huis had ze drie jaar geleden gevonden. Een niet al te grote huurwoning, maar het was haar eigen plekje waar ze heel erg blij mee was.

Tijdens het lopen overdacht ze de woorden van Jackie: jij vindt de ware nog wel. Zesentwintig was ze geweest toen ze het ouderlijk nest verliet. De hoop samen te gaan wonen met Joep was de bodem ingeslagen na de ontdekking van zijn dubbele agenda. Sinds die tijd was ze alleen gebleven en had ze de stap naar het op zichzelf wonen gezet.

Nu vormde ze samen met haar twee katten Karel en Doris, broer en zus, een harmonieus gezinnetje. Niet direct wat ze voor zichzelf in gedachten had gehad, maar Kim was voorzichtiger geworden na drie mislukte relaties. En zo heel verkeerd was het niet om alleen te zijn. Ze hoefde met niemand anders rekening te houden en kon gaan en staan waar ze wilde.

Daarnaast had ze nog een uitgebreide vriendinnenkring waarmee ze regelmatig uitging of andere leuke dingen deed. Ze kenden elkaar nog van de basisschool, waren samen gebleven op het voortgezet onderwijs en met Bianca was ze zelfs naar de pabo gegaan. Net als Kim werkte Bianca nu op een basisschool; niet bij dezelfde, dat zou wat te veel van het goede zijn. Kim nam zich voor straks Bianca te bellen om te vragen hoe haar eerste dag was geweest.

Bianca en zij waren echt beste vriendinnen en deelden alles samen. Dat Bianca alweer zes jaar getrouwd was met Gregory vormde geen enkel beletsel voor hun vriendschap. Het versterkte de band zelfs. Bij Kim kon Bianca alles kwijt wat haar dwarszat, of tegenviel aan de huwelijkse staat. Volgens Bianca zorgden hun openhartige gesprekken er zelfs voor dat ze nog altijd getrouwd was met Gregory. Als Kim het onderwijs beu was, moest ze beslist huwelijksbemiddelaar worden, zei haar vriendin weleens. Dat nam ze maar met een korreltje zout, maar een feit was het wel dat Kim goed kon luisteren en meestal met een goed en doordacht advies kwam.

Als ik dat nu ook eens op mijn eigen leven kon toepassen zou het helemaal geweldig zijn, dacht Kim wrang. Ze stak de sleutel in het slot en maakte de voordeur open. Achter de dichte kamerdeur klonk het ongeduldige gemiauw van haar huisgenootjes.

'Hé, knorrepotjes, hebben jullie me gemist?' Kim bukte zich om de twee katten te aaien die om haar benen draaiden. Karel was rood gevlekt en Doris grijs gestreept. Beiden hadden een wat langere vacht dan een gewone huis-tuin-en-keukenkat, wat deed vermoeden dat hun moeder een vriendje met een stamboom was tegengekomen. Het waren in ieder geval lieve en aanhankelijke dieren. 'Jullie willen vast naar buiten, is het niet?' De katten bleven binnen zolang hun baasje niet thuis was. Als Kim er was, mochten ze in de afgesloten achtertuin rondlopen.

Ze opende de deur en liet de katten naar buiten. Vervolgens schonk ze voor zichzelf iets te drinken in en controleerde de inhoud van haar koelkast. Veel zin om te koken had Kim niet. Een rauwkostsalade met een gebakken eitje kon ook best voor een keer. Boterhammetje erbij en klaar was haar diner. Lekker gemakkelijk. Maar eerst even relaxen in de tuin. Helemaal achterin was nog een straaltje zon dat ze kon meepakken, dus liep ze met haar glas en een boek naar de tuinstoel die daar al klaarstond.

Van lezen kwam echter niet veel. Het boek bleef opengeslagen liggen op dezelfde pagina terwijl haar ogen de katten volgden. Kim liet de dag nog een keer de revue passeren. Hij was leuk begonnen en eigenlijk ook wel leuk gebleven. Dorian en Kai, twee vermeende pestkoppen, hadden zich vrij rustig gehouden. Misschien had ze meteen al de juiste toon gezet en had ze het hele jaar geen last van hen. Dat betwijfelde Kim toch. Die twee kwamen vast nog wel los en was het nu eerst even kijken wat voor vlees ze in de kuip hadden met de nieuwe juf.

Banu en Sarila hadden zich wat afzijdig gehouden van de rest en waren meer met elkaar bezig geweest dan met wat er in de klas gebeurde. Daar zou ze wat meer aandacht aan besteden. Net als aan Stijn en Birgit. Van Stijn was bekend dat hij een stotterprobleem had. Birgit zou last van dyslexie hebben, volgens haar ouders. Het was nog wat vroeg om dat nu al goed te kunnen vaststellen. Ook zij had dus extra aandacht nodig.

De tweeling Jelmer en Daantje zat een hele dag aan elkaar geklit. Pas over een paar dagen werden de min of meer vaste plaatsen bepaald, maar

die twee zette Kim beslist uit elkaar. Voor hen zou het goed zijn om meer met andere kinderen op te trekken en de band wat losser te maken.

'Hoe ging je eerste schooldag?' was het eerste wat Bianca vroeg toen ze de telefoon oppakte.

'Goed hoor. Ik heb een leuke groep. En jij?'

'Dat weet ik nu nog niet. Het is maar goed dat we twee groepen 6 hebben, anders had ik heel veel kinderen uit mijn oude groep 4 gehad. We hebben een nieuwe onderwijzer voor groep 8. Leuke kerel, joh. Zou wat voor jou zijn. Helaas is hij al getrouwd.'

Kim lachte zacht. 'Al jouw pogingen om mij te koppelen lopen toch op niets uit. Stop er nu maar mee. Ik vind mijn maatje nog wel een keer.'

'Je bent al drie jaar vrijgezel,' zei haar vriendin. 'Dat is echt niet gezond, hoor. Heb je geen leuke mannen op het schoolplein gezien die single zijn?'

'Ha, jij weet net zo goed als ik dat een relatie met een ouder not done is. Ik zoek dus echt niet op dat terrein.'

'Je kunt iemand kiezen wiens kinderen in groep 8 zitten,' zei Bianca praktisch, 'dan hoef je niet zo lang te wachten. Eenmaal van school kan niemand er meer iets over zeggen. En anders adviseer ik je om in een andere wijk te gaan wonen. Jij komt daar bij jou echt alleen maar mannen tegen die kinderen op je school hebben.'

'Dat zal wel meevallen met nog een openbare school in de buurt. Hoe is het met Gregory? Heeft hij werk?'

'Dat wel, bij het uitzendbureau nog steeds. Bij dat bedrijf wat pakketten gereedmaakt voor verdere verzending. Het is geen topbaan, maar beter dan nietsdoen en thuiszitten. Maar hij baalt er wel ontzettend van.' Bianca ging iets zachter praten, waardoor Kim vermoedde dat haar man niet ver bij haar vandaan stond. 'Hij heeft goede diploma's, maar alleen omdat hij donker is, wijzen ze hem af. Iedereen kan dan wel zeggen dat het niet gebeurt, het is toch echt zo. In ieder geval bij ons in de stad. En dat terwijl hij gewoon een Nederlander met een andere huidskleur is!'

Dit onderwerp was al vaker een punt van discussie geweest. Gregory meende dat hij steeds naast het betere werk greep vanwege zijn Surinaamse achtergrond, ook al woonde hij al meer dan twintig jaar hier. Tot een jaar geleden had hij een goede baan gehad als technisch tekenaar, helaas moest dat bedrijf zijn deuren sluiten vanwege de sterk terug-

lopende inkomsten. Een overname had er niet in gezeten.

'Gaan we volgende week zaterdag nog happen en stappen in de stad? Ik heb van Jemila en Louise al een berichtje terug gehad dat ze meewillen. Jemila's man past op de baby, dus dat is geregeld.'

'Gaat zij ook mee? Leuk. Natuurlijk ben ik van de partij. Weer eens een ouderwets avondje stappen laat ik niet aan mijn neus voorbijgaan.'

2

Naarmate de week vorderde, leerde Kim haar leerlingen beter kennen. Niet alleen de leerlingen, ook hun ouders. In groep 3 werden de meesten nog van school opgehaald door een van de ouders of door een oppas. Er waren ook genoeg kinderen die naar de buitenschoolse opvang gingen die een paar honderd meter verderop zat.

Kim begeleidde haar groep naar buiten en wachtte tot iedereen was opgehaald voordat ze weer naar binnen ging. Daardoor zag ze dat Dorian en Kai achter Stijn aan renden en hem op de grond duwden. Vervolgens gingen de twee jongens ervandoor.

Kim liep vlug naar Stijn toe en hielp het kind omhoog. 'Heb je je pijn gedaan? Laat me je handen eens zien? Zijn ze geschaafd?' Ze veegde het zand van zijn handpalmen. Beide vertoonden wat schaafwondjes, niets ernstigs.

Op dat moment kwam zijn zusje eraan. 'Is Stijn gevallen?' wilde Maaike weten.

'Zoiets. Is je moeder er al?'

'Papa komt ons vanmiddag halen. Ik zie hem nog nergens. Hij zal wel in een file staan,' klonk het vroegwijs uit de mond van het achtjarige meisje. 'Hij komt van zijn werk naar hier gereden.'

'Oké. In dat geval gaan we nog even naar binnen, dan kan ik Stijns handen afspoelen. Wacht jij op je vader en vertel je hem dan wat er is gebeurd?'

Maaike knikte. Kim ging met Stijn naar de keuken, waar ook het ontsmettingsmiddel stond voor de schaafwonden. 'Wat gebeurde er nu, Stijn? Kun je me dat vertellen?' Ze spoelde ondertussen zijn handen af onder een lauwwarme straal water en ontsmette vervolgens de wondjes.

Stijn haalde zijn schouders op en begon stotterend zijn versie van het gebeuren te vertellen. Kim begreep daaruit dat Dorian en Kai hem wel vaker plaagden. De jongens woonden bij hem in de buurt.

'M-m-ma-ma-mama w-w-w-wordt h-he-h-heel erg b-b-b-bo-bo-boos. Ik m-m-moe-moe-moet v-v-vo-voo-voor m-m-me-z-ze-zelf o-o-op-k-k-komen.' Tranen stonden in zijn ogen.

Kim streek hem over zijn bol. Arm kind. Hij werd niet alleen geplaagd door die jongens, maar kreeg vast van zijn moeder ook nog eens de volle laag. Stijn was lang voor zijn leeftijd en zag er waar-

schijnlijk steviger uit dan hij was. Langer of kleiner dan de rest was nooit goed, dat leverde geheid problemen op. Je kon beter in alles gemiddeld zijn, was Kims ervaring.

'Hé, ben je hier. Maaike vertelde me dat Stijn was gevallen.' Maikel Verbraak stond met een verhit gezicht opeens achter Kim. 'Sorry dat ik te laat ben. Er was een ongeluk gebeurd op de snelweg. Normaal kan ik het ruim halen om op tijd hier te zijn.'

'Maakt niet uit. Ik laat de kinderen niet zomaar weggaan als ik weet dat ze worden opgehaald. Stijn is geduwd door een paar jongens en zodoende gevallen.'

'Niet weer, hè,' bromde Maikel. Hij streek met zijn hand door zijn haar. Zijn aantrekkelijke gezicht stond zorgelijk. 'Laat me raden: Dorian of Kai? Die twee hebben het op hem gemunt sinds hij net voor de zomervakantie tot beste voetballer van zijn ploeg werd gekozen.' Hij zakte door zijn knieën en keek zijn zoontje aan. 'Heb je je pijn gedaan?'

Stijn haalde opnieuw zijn schouders op en liet hem zijn handen zien die rood waren, maar verder niet erg ontveld.

'Het valt gelukkig mee. Ik zal er maandag met de jongens over praten, daar kun je van op aan,' verzekerde Kim hem.

'Dat stel ik op prijs.' Maikel stond op en keek Kim met een ernstige blik aan. 'Denk je dat het plagen daarmee zal ophouden?'

'Ik hoop het wel als we het vanaf het begin aanpakken. Pesten wordt niet getolereerd op onze school. De kinderen moeten dat begrijpen.'

'Mee eens.' Hij legde zijn hand op de schouder van Stijn. 'Kom, grote jongen, dan gaan we naar huis. Fijn weekend, juf Kim, en bedankt voor je goede zorgen.'

'Graag gedaan. Fijn weekend. Tot maandag, Stijn.' Kim keek het tweetal na. Aardige man. Heel wat anders dan zijn vrouw. Eline zou vast en zeker hebben geëist dat de pestkoppen meteen voor het gerecht werden gesleept.

Kim zou maandag het gebeuren meteen aankaarten in de klas. Dat kon ze beter niet op zijn beloop laten. Als Stijn en zijn vader al vertelden dat het vaker was gebeurd, zou het hier vast niet bij blijven. Jammer dat dit soort dingen zelfs al in groep 3 plaatsvonden.

'Kimmie!' begroette Louise haar vriendin enthousiast. De beide vrouwen omhelsden elkaar. 'Wat zie je er goed uit. Dat bruine kleurtje staat

je goed. Waar ben je met vakantie geweest? Vast niet in Nederland. Hier hebben we de zon niet al te vaak gezien.'

'Ik ben een paar weken naar Griekenland geweest. Dat kwakkelweer was ik zo ontzettend beu dat ik een lastminute naar de zon heb geboekt. Jij ziet er ook geweldig uit.' Kim bekeek haar vriendin wat beter. Haar donkere, halflange haar zat zoals altijd goed. Ze leek niet dikker of dunner te zijn geworden, toch zag ze iets anders aan haar. 'Wat heb je veranderd aan jezelf? Ben je afgevallen of is het je haar? Ik zie iets aan je, maar weet niet wat. Je lijkt te stralen. Alles goed met Vic?'

'Het gaat super met ons!' De brede glimlach week niet van Louises gezicht.

Jemila werd met hetzelfde enthousiasme begroet. 'Wat heerlijk jullie weer eens te zien. Ik heb jullie echt gemist.'

'Wie gaat er dan ook zes weken naar Turkije,' plaagde Bianca haar.

'Het waren er maar vier,' zei Jemila. 'Onze grootouders wilden de baby absoluut zien, hun achterkleinkind. Het was leuk om hen weer een keer vast te kunnen houden en te spreken.'

'Ga je nu ieder jaar zo'n lange reis maken?' wilde Louise weten.

'Nee hoor, dat doen we echt niet. Hilmi kon dit jaar toevallig zo lang achter elkaar vrij krijgen. Dat lukt heel vaak niet. Bovendien is het een lange reis en woont het grootste deel van de familie hier.'

'Dan gaan wij de volgende keer wel met jou mee,' besliste Kim. 'Turkije bij familie thuis is vast heel anders dan wanneer je in zo'n all inclusive-hotel zit.'

'Deal!' Jemila lachte. 'Bij mijn grootouders is het ook inclusief alles.'

Er werden meteen wilde plannen bedacht voor een gezamenlijke vakantie in Turkije.

De vier vriendinnen kochten speciale muntjes om bij de vele stands van de deelnemende restaurants drankjes en hapjes te kunnen kopen. Dit evenement werd georganiseerd om iedereen een keer kennis te laten maken met heel andere gerechten. Het plein en de aansluitende straat stonden dan ook vol kraampjes met statafels en terrasjes waaraan je je te goed kon doen aan heerlijke spijzen en drankjes.

Terwijl ze langs de vele stands liepen, ontkwamen Kim en Bianca er niet aan dat ze in de gezellige drukte herkend werden door ouders van kinderen die bij hen in de klas hadden gezeten.

'Voor mij deze keer geen alcohol,' begon Louise bij de eerste de beste

kraam waar Bianca een speciale cocktail voor hen allemaal wilde bestellen.

Verbaasd keken drie paar ogen haar aan.

'Ik ben zwanger!' jubelde Louise.

'Echt? Super! Geweldig! Wat leuk. Hoe voel je je? Daarom zie je er zo goed uit. Hoever ben je? Wanneer ben je uitgerekend? Ben je niet ziek?' De vele vragen buitelden over elkaar heen en lachend probeerde Louise ze allemaal te beantwoorden.

'Het gaat prima met me. Ik voel me geweldig nu de misselijkheid voorbij is. Dat was echt niet leuk, dat kan ik je wel vertellen. Drie maanden ben ik nu en in februari verwachten we de baby.'

'Wat een geweldig nieuws. Dat worden dan twee alcoholvrije cocktails en twee met,' somde Bianca op voor de wachtende vrouw achter het kraampje. 'Of heb jij soms ook iets mee te delen?' Ze keek met een lachje naar Kim.

'Nee hoor. Doris en Karel zijn gesteriliseerd. Kleintjes zitten er bij ons dus niet in.'

'Geen verborgen liefdesrelatie?' viste Jemila.

'Daar doe ik niet aan. Als ik verliefd word, schreeuw ik dat van de daken en mag iedereen dat weten.' Kim pakte de cocktail aan en hield die proostend omhoog. 'Op de baby van Louise en Vic, en op grootouders in Turkije.'

Nog drie met een kleurrijke vloeistof gevulde glazen gingen de hoogte in. 'Op baby's en grootouders.'

Ze zochten een leeg tafeltje waaraan ze plaatsnamen.

'Zo, even zitten,' verzuchtte Louise. 'Ik ben wel snel moe de laatste tijd. Is dat normaal, Jemila?'

'Ik kon een gat in de dag slapen als ik wilde,' gaf de ander toe.

Voor even domineerden baby's, zwangerschappen en bevallingen het gesprek.

'Kunnen we het over iets anders hebben?' vroeg Bianca na een poosje. 'Ik ben nog niet aan baby's toe. We kunnen beter onze ogen de kost geven en een leuke vent voor Kim zoeken. Het wordt tijd dat ze weer aan de man komt.' Ze streek in een traag gebaar haar lange, donkerblonde haar naar achteren.

'Nee hoor, dat is nergens voor nodig,' protesteerde Kim.

'O leuk. Op wat voor man val je?' sprong Louise daarop in. 'Blond

met blauwe ogen was het toch? Of heb je tegenwoordig liever een donkerharig type? Een beetje Grieks aandoend misschien? Had je die knul niet mee naar hier kunnen smokkelen?'

'Ik had geen zin om voor extra bagage bij te moeten betalen,' gaf Kim toe. 'Volgend jaar zal ik twee stoelen boeken voor de terugreis.'

Louise stootte haar aan. 'Is dat niet wat voor jou?' Ze knikte met haar hoofd naar een blonde man.

Kim zag de man die haar vriendin bedoelde. 'Leuk, maar er hangt al een vrouw aan zijn arm.'

'Dat wil niet direct zeggen dat hij niet beschikbaar is,' meende Louise. 'Maar lijkt jouw droomman daar wel een beetje op?'

Hoe zag haar droomman eruit? Blond, dat in ieder geval. Vanuit het niets dook het beeld van Maikel Verbraak in haar op. Dat was een knappe man. Helaas ook bezet. Op het schoolplein had ze de afgelopen week nog een keer met hem gepraat naar aanleiding van Stijns valpartij. Hij was ook echt aardig, begaan met zijn kinderen, en hij eiste niet meteen het onmogelijke van haar.

'Aan wie denk je?' vroeg Bianca op plagende toon. 'Ik zie aan je gezicht dat je iemand in gedachten hebt. Vooruit, maak ons blij. Heb je een man gevonden die aan al jouw onmogelijke eisen voldoet?'

Waren haar eisen echt onmogelijk? Was het daarom zo moeilijk om een partner te vinden? Zo lastig was ze toch niet? Kim schudde haar hoofd. 'Er is helemaal niemand. Laat me nou maar. Ik vind echt nog wel iemand, maar niet als jullie zo idioot doen. Wie wil er een vrouw met zulke rare vriendinnen? Dat schrikt toch elke normale man af.'

Jemila lachte vrolijk, haar donkere ogen schitterden. 'Dat zal wel meevallen. Zal ik bij ons in de familie eens informeren of er nog iemand een vrouw zoekt? Een gearrangeerd huwelijk pakt vaak heel goed uit.'

'Jij mocht toch wel kiezen?' vroeg Louise verschrikt.

'Natuurlijk, alsof jij dat niet weet. Hilmi en ik zijn niet door onze familie aan elkaar gekoppeld hoor, wij hebben elkaar zelf gevonden. Maar zijn ouders moesten wel met elkaar trouwen. Voor hen een supercombinatie. Aanvankelijk moesten ze erg aan elkaar wennen, maar gaandeweg werd het echte liefde. Mooi toch dat het zo werkt?'

Absoluut, dacht Kim, maar toch kies ik liever zelf mijn levenspartner. Vooropgesteld dat ik die kan vinden. Ze stak haar hand op naar Jackie die met haar man voorbijliep. Bart van groep 7 had ze ook al gezien met

zijn vrouw. Zelfs Freek en zijn echtgenote waren van de partij.

'Jij kent ook iedereen,' mompelde Louise. 'Is het nog wel leuk om hier uit te gaan als je zo veel mensen kent? Als je een keer gek doet, weet meteen de hele school dat.'

'Dat valt ook wel mee,' zei Bianca. 'Het wordt pas gênant als je iets krijgt met een man terwijl je niet weet dat hij kinderen bij jou op school heeft.'

'Dan moet je een man kiezen zonder kinderen. Probleem opgelost,' meende Jemila.

'Weet jij er nog een paar te vinden?' ging Bianca daarop in. 'Zonder kinderen en zonder noemenswaardige rugzak? Die moet je met een zaklamp zoeken.'

'Dat zal toch wel meevallen?' vroeg Louise zich hardop af. 'Iemand kan zijn relatie hebben verbroken en daardoor alleen zijn komen te staan. Dan hoeven er niet meteen kinderen in het spel te zijn.'

'Noem er eens een paar,' drong Bianca aan. Ze hield haar duim al omhoog om mee te tellen.

'Harm uit de Molenstraat,' begon Louise.

Bianca maakte een vegend handgebaar. 'Jammer dan, maar bij hem werken ze in ploegendienst. Ik heb het wel over geestelijk en lichamelijk gezonde mannen, Loesje.'

Jemila keek peinzend. 'Eh… bij Hilmi werken een paar aardige Poolse mannen. Voor zover ik weet zijn dat vrijgezellen.'

'Op zich niets mis mee, maar hoe weet je zeker dat ze echt geen gezin in Polen hebben en hier alleen maar een lolletje willen maken?' haalde Bianca ook deze optie onderuit.

'Als je zo begint, vindt Kim nooit iemand,' verzuchtte Louise. 'Iedereen kan een dubbele agenda hebben.'

'Laat maar, meiden, zo komen we niet ver. Ik vind zelf wel iemand, dat lijkt me een beter plan.' Kim grijnsde.

'Als je het ons maar wel vertelt als je een leuke kerel hebt gevonden,' eiste Louise. 'Ik heb wel zin in een feestje.'

'Alles op zijn tijd,' vond Bianca. 'Eerst jouw baby.'

'Hebben jullie je drankjes op?' vroeg Kim om van het gevoelige onderwerp af te zijn. 'Zullen we dan verder lopen? Ik begin trek te krijgen.'

Jemila stond op. 'Mijn idee.'

Pas laat die nacht ging Kim naar huis en zocht ze haar bed op. Het was reuze gezellig geweest om weer eens ouderwets met z'n viertjes te gaan stappen, hoewel het verschil met vroeger best groot was. Dan had de drank altijd rijkelijk gevloeid, behalve dan bij Jemila. Nu Louise echter zwanger was, moesten Bianca en zijzelf de eer hoog houden. Daar paste Kim voor en ook Bianca gaf toe geen zin te hebben in een kater.

Dankzij de vele alcoholvrije alternatieven bleek het niet eens moeilijk te zijn om niet zo veel te drinken. Dat leek echt een gezonde trend te worden. Het plezier was er niet minder om geweest en de hoofdpijn de ochtend daarop zou ze beslist niet missen.

Later die avond waren ze Gregory en Vic nog tegengekomen, die met een stel van hun eigen vrienden de stad in waren gegaan. Een van hun vrienden, Jorg, bleek vrijgezel te zijn. Voor Bianca een reden om hem het hemd van het lijf te vragen. Hij leek een geschikte kandidaat. Leek.

Kim grinnikte weer bij de gedachte aan dat moment. Bianca miste kennelijk de signalen die Jorg zo overduidelijk uitzond. Hij was meer van de onenightstands en niet uit op een serieuze relatie. Zijn naam werd al snel van het lijstje geschrapt toen Bianca dat in de gaten kreeg.

Was een relatie dan zo belangrijk voor haar vriendinnen? Ze mocht toch wel een happy single zijn? Zij maakten zich drukker over het ontbreken van een partner dan Kim zelf.

Opnieuw dook het beeld van Maikel Verbraak voor haar op. Op een man zoals hij zou ze best verliefd kunnen worden, maar dat was onmogelijk. Het mocht niet. Hij was getrouwd, had kinderen, en was bovendien met de school verbonden. Dat was geen man voor haar.

Kim had vanavond wel een paar leuke mannen ontmoet. Met een van hen, Colm Daly, ook iemand uit het groepje van Vic en Gregory, had ze een klik gehad. Een roodharige Ier die al sinds zijn jeugd in Nederland woonde. Hij voldeed totaal niet aan haar ideaalbeeld, maar hij was wel leuk om mee te praten. Er waren dan ook telefoonnummers uitgewisseld. Of hij zou bellen was de vraag. Zij belde in ieder geval niet als eerste. Dat deed ze nooit. Als een man belangstelling had, moest het initiatief bij hem liggen. Dat was een stelregel waar ze niet snel van afweek.

Het nieuwtje van Louise had een grotere impact op haar gehad. Ze had haar vriendin met steelse blikken in de gaten gehouden. Was er al iets van een zwangerschap te zien? Vast niet als ze pas drie maanden was. Louise was de tweede van hun clubje die een kind verwachtte. De

baby van Jemila en Hilmi was nu zes maanden oud. Een dotje om te zien, waar Kim voor smolt. En nu was Louise aan de beurt. Ze waren beiden dertig, een jaar ouder dan Kim.

Of Kim kinderen wilde, was geen vraag, maar eerder een kwestie van wanneer en met wie. Een partner was onontbeerlijk om een gezin mee te vormen. Ze wilde niet zo'n onafhankelijke alleenstaande moeder worden. Als ze geen relatie kreeg, kwamen er dus ook geen kinderen. Heel simpel, maar ook pijnlijk.

Kim onderdrukte een snik. Niet gaan janken, hield ze zichzelf voor, dat heeft geen enkele zin. Ze was nog jong genoeg, zelfs als ze over vijf jaar pas een man tegen het lijf liep met wie ze verder door het leven wilde. Er waren genoeg carrièrevrouwen die pas tegen hun veertigste voor het eerst zwanger werden. Moeilijker, en niet zonder risico voor moeder en kind, dat was algemeen bekend, maar het kon wel.

Doris en Karel leken haar verdriet aan te voelen en kwamen kopjes geven. Hen had ze in ieder geval nog. De katten krulden zich op in de holte van haar arm en bleven zacht spinnend liggen.

Misschien belde Colm nog wel…

Het kan niet en het mag niet, maar haar verliefdheid blijft

Lerares Kim valt als een blok voor Michael, de vader van een leerling in haar klas. Het kan alleen niks worden, want hij is getrouwd. Maar Michael, die Kims gevoelens wel beantwoordt, brengt haar in een lastig parket. Ze blijven elkaar zien, maar het kan niet uitblijven dat dit problemen leidt. Problemen die nog groter blijken dan Kim had kunnen voorzien. Hun geheim komt uit en Kim wordt op staande voet ontslagen. Ze blijft ook nog eens alleen achter, want Michael gaat verder met zijn vrouw en kinderen. Heeft ze voor deze man nu alles op het spel gezet?

José Vriens is als een speer gegaan in het familieromangenre. Ze debuteerde zeven jaar geleden met *Nooit meer alleen* en heeft nu al bijna dertig romans op haar naam staan. José schrijft niet alleen veel, maar leest ook veel. En dat is te merken aan haar soepele, vlotte schrijfstijl.

ISBN 978 94 0190 731 6 NUR 344
9 789401 907316
www.romanserie.nl

Z&K